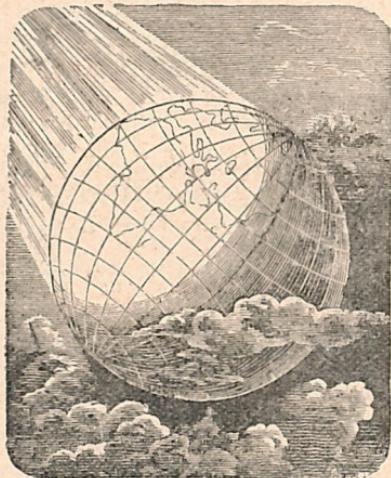

да ти кажа азъ тебе! . . .“ Баба Вела ядосано се обърна да накаже своето палаво внуче, но Василь бѣ вече седналъ долу край нея, засмѣнъ до уши, па тъй любезно гледаше на баба си, щото тя веднага забрави яда си и спокойно почна и тя да се шегува съ него.

— Ехъ, баби, и ти ще дойдешъ на моята старостъ и тебе тъй ще подиграватъ; охъ, изпращеха ми старитѣ кокали . . . ахъ ти дяволито дѣте, па се и кикотишъ още на туй отгорѣ . . .

— Нѣ, бабо. Азъ за друго нѣщо се смѣя. Я гледай този буенъ огънъ — това, да речемъ, е слънцето; тенджоритѣ и тепсиитѣ край огъня сѫ звѣздитѣ, а ти, бабо, си кризвата мѣсечина . . . а, ха, ха . . .

— Какво слънце, какви звѣзди и неизвестъ още какво . . . мѣсечина, ха? . . . Кризвата мѣсечина . . . подигравашъ се съ баба си . . . Кой те научи тъй да се подигравашъ? . . .